

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alphonsi Madriliensis De Vera Deo Apte Inserviendi methodo Libellvs Avreus

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

De vita spirituali, quanta corporalem excellentia vincat, quamq[ue] nos
obliget ad obsequium Deo præstandum. Cap. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48891](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48891)

is possunt, inuitare subditos, idque
 varijs rationibus. Primum, eò quòd
 ita fecerit summus rex, ac Dominus
 magnorũ & pusillorum. Secũdum,
 quòd potissimum ob id sit eis datus
 principatus, ac dominium quod pos-
 sident in terra, cum ad hoc dispona-
 tur omnis bona gubernatio à Deo
 imposta, ad quam illi sunt obligati.
 Tertium, quòd magnatibus debetur
 magna & præclara societas. Porrò
 inter omnes clarissima est virtus ac
 bona vita: quæ certè nullus concio-
 nator potest tanta facilitate in re-
 gione, vel terra plantare, quàm hi
 qui ei dominantur, si aduerterent,
 & facerent quæ prædicta sunt. Et qui
 id non faciunt, dicit Apostolus
 quòd infideles sunt, & infidelibus
 deteriores.

*Exemplo
 Christi
 Domini
 alios ad
 virtutes
 allicere
 debemus.*

*Principes
 viri si ve-
 lint potẽ-
 tiores
 sunt in
 virtute
 propagan-
 da concio-
 natoribus
 ipsi.*

CAPVT III.

*Quo in specie aperitur quantum præ-
 emineat vita spiritualis corporali,
 quod magnatibus necessitatem im-
 ponit, vt toti Deo seruiant.*

VT autem magnates apertius videant quàm decepti sint, æquum est vt annotemus, quòd vita spiritualis siue anima tantò amabilior est corporali, quantò amabilior est vniuersus mundus cum omnibus suis diuitijs vili sporta luti: quod optimè nos docet summus Deus noster, qui cum esset Dominus immensæ potestatis, vitam vixit plenâ immensis calamitatibus, tandemque mortuus est morte plena innumeris doloribus: quòd nos doceret hac spirituali vita viuendum esse, paruique corporalem hanc æstimari debere. Et profectò etiam si aliud nihil nobis ostenderet discrimen inter spirituales & corporalem vitam quàm experientia, quam omnes habemus, dum longè maius gaudium in anima percipimus, vbi nostra peccata defleuimus, quàm vbi vniuersis mundi gaudijs aut delitijs interfuimus; id solum deberet sufficere. Nam si peccata deflere, quod primum ac minimum est verorum operum eius qui Deo nouit viuere, tātum adfert gaudium,

*Vita spiritualis
quàm corporalem
pluribus fieri
debere.*

*Peccata
deflere
primum ac
minimum
opus est
spiritualium
operum.*

dum. adeoque sublime, quid, obsecro dicemus de eo, qui in ea vita succrescens, animoque tantum conscendens, ut se occupet in rebus cœlestibus, quod sanctis efficitur cogitationibus, eò progressus fuerit, ut in terra adhuc residens, experiri gloriæ magnitudinem, quam in aula cœlesti obtinebit, à qua longè absunt dolor, & lachrymæ. Huic sanè quæstioni respondere non poterit is qui id expertus non fuerit, neque is qui fuerit expertus verba nancisci poterit quibus id exprimat. Obsecro igitur ô illustres mundi principes, cunctique primates, ut ob Dei amorem, & iudicij subuersionem quam habetis circa vanam mundi gloriam, respondeatis, num verè credatis, hoc esse inter has duas vitas discriminè. Et quoniam vos id credere asseritis, cognoscite igitur quantum sit in vobis malum sublimia corda vestra ad vitam adeo abiectam demittere, segregando vos à tam sublimi vita: quo agnito pudeat vos tantæ abiectiōnis vestræ, fluantque

*Spiritualis
& munda
vitæ
discrimen
verbis
exprimi
nō potest.*

*Homines
pudere
deberēt se
ad tam
vilia
abiectam
demittant
re.*

ab oculis vestris lachrymæ, quòd regem vestrum deserueritis, quum semper ob hanc causam, & non ob vllam aliam calamitatem fundi debeant à magnanimorum oculis lachrymæ. Obsecro præterea pro amore Dei, vt aduertatis quantæ sit abiectionis istud legere, & animo non sentire: quantoque maioris sentire quidem, sed obliuioni tradere. Quum ergo ita sit, hoc opusculum animo beneuolo suscipite, & ante oculos vestros tanquam speculum cõtinuè habete. Illud siquidem agentes, apertissimè perspicietis foeditatem vitæ vestræ præteritæ: atq; ita poteritis illam decorare atq; sublimare, quo grata sit summæ illius Domini maiestati suæ, seruire debetis.

CAPVT III.

Quod obsequia quæ magnates à subditis accipiunt, ipsos ad Deo seruiendum inuitant.

Magnus ille ac præpotens Deus, qui nihil aut facit aut fieri permittit, vnde magna
bona